

den højtærede Indenrigsminister selv i sin Tid har udtalt. Men for saa at slaa min Opfattelse grundigt ned tager den højtærede Minister Bindegarnet til Eksempel og siger: Ja, jeg ved, at der har været talt i dette Land om, at naar der blev sat Maksimalpris paa Bindegarnet, forsvandt det til Dels, og en eller anden Gaardmand eller Herremand, der kom bagefter, kom til at betale for meget for Bindegarn. Dermed var den højtærede Minister færdig med den Sag. Men saa let gaar det nu ikke. Den højtærede Minister kunde have taget mange andre Varer end Bindegarnet til Eksempel, og han vilde have set, at det Resultat, der var vundet ved Fastsættelse af Maksimalpris, havde vist, at denne havde om ikke den Egenskab at faa Varen til at forsvinde saa dog den, at Varen ikke var til at købe.

Den højtærede Minister maa saaledes vide, at det var dette, der gjorde sig gældende overfor Kartoffelspørgsmaalet i Fjor. Da man satte Maksimalpriser paa Kartofflerne, blev der kun frosne Kartoffler og Læggekartofler at faa, og Nøden her i København og mange andre Steder var overordentlig stor, fordi Kartofflerne forsvandt. Det samme gjorde sig gældende med Hensyn til Byg og Havre. Jeg var hos den højtærede Minister med to Deputationer fra Egne, hvor det offentlige, hvad der ikke var noget at sige til, havde taget alt, hvad de havde af Korn, men desuden forbudt dem Fodring med Kartoffler, og disse Mennesker stod fuldstændig blottede i saa Henseende. Det gjaldt baade Husmænd og Gaardmænd — Herremænd har vi ingen af, saa dem vil jeg ikke tale om —, og de nævnte maatte derfor sende Deputationer til den højtærede Minister for om muligt at faa noget. De havde ikke en Gang saa meget Korn, som var nødvendigt til deres Høns. Vi var altsaa hos Ministeren, hvor vi talte personlig om Spørgsmaalet, og jeg var med til at overrække Ministeren Dokumenter, hvori det oplystes, at de forskellige lokale Foreninger indenfor Foderstofforeningen havde henvendt sig paa forskellige Steder, hvor man havde faaet at vide, at der var Korn til Salg. Byg og Havre, og jeg fremlagde Breve fra vedkommende for Ministeren og spurgte: Er det muligt, at dette kan præsteres? Man kunde faa Byg og Havre at købe ikke til 23½ Kr., men til 38 Kr. à 40 Kr. pr. Td. Er det lovligt? spurgte jeg den højtærede Minister. Nej, svarede han, der var jo en Maksimalpris af en helt anden Størrelse, men det var der ikke noget at gøre ved.

Nej, selvfølgelig var der ikke noget at gøre ved det, fordi Regeringen selv — jeg tror ikke, jeg tager fejl — ved Indkøb af disse Kornsorter, f. Eks. af Havre til Krigsministeriets Heste, havde maattet betale langt over Maksimalprisen. Tager jeg fejl, vil det glæde mig, om den højtærede Forsvarsminister vil rette mig. De Dokumenter, som jeg var med til i Deputationen at overrække den højtærede Minister, angik, som meddelte, Tilfælde, hvor det drejede sig om en Pris af 38 à 40 Kr.

Hvorledes blev Husmændene i disse Egne stillede? Man havde taget alt deres Brødkorn. De avlede saa at sige ikke andet i Fjor, Havreavlen var daarlig, og Opfodring af deres Kartoffler var forbudt. Husmændene stod paa bar Bund. De var i Nød og havde ikke Raad til at købe Kornet til de Priser, hvorom der her var Tale. Derfor maatte man gaa til det Skridt, som ogsaa Indenrigsministeren støttede, ved Flæskenoteringen at faa Lov til at levere de smaa, magre Svin, som i og for sig var saare lidet værd, men en 10-Krone havde dog noget at betyde for saadan en lille Husmand. Saaledes kunde de meget vel komme i Nød, og de kan komme i større Nød endnu, men det er netop Kornpolitikken, der har ført til, at der allerede i Fjor var en saadan Nødstilstand, at Befolkningen trods Maksimalpriserne maatte finde sig i, at den ikke kunde købe Korn, fordi man ikke havde Raad til at betale de Priser, der forlangtes. Maksimalpriser er et tveægget Sværd. Det kan anvendes paa Rug, Hvede og Kartoffler (*Andreasen: Og Bindegarn!*), for saa vidt som Regeringen eksproprierer det hele. For Husmændene — det vil jeg sige til det ærede Medlem fra Næstved (*Andreasen*) — har Bindegarn ringe Betydning. Men naar man lader Handelen være fri, naar intet eksproprieres, naar Regeringen giver Lov til at sælge eller til at lade være, er det givet, at ingen vil sælge til Maksimalprisen. Derfor var det umuligt at købe i de Egne, hvor man har maattet aflevere alt, hvad man havde. Det tror jeg, der er god Grund til at mindes og drage frem, thi saaledes laa Landet og saaledes ligger det den Dag i Dag.

Til den højtærede Trafikminister vil jeg sige, at det glædede mig overordentlig at høre, at de vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd ved Jernbanerne var kommanderede til at tage ud til Brunkulslejerne. Det er altsaa ikke dem, der har søgt en Biskæftigelse med stor Fortjeneste, men de er kommanderede dertil. Det glæder mig, fordi det dog staar noget i Kontakt med, hvad